

Rússia signa tractats amb Ossètia i Abkhàzia

Redacció
MOSCOU

Rússia va segellar ahir les relacions diplomàtiques amb les regions secessionistes d'Abkhàzia i Ossètia del Sud, un moviment que Geòrgia no va dubtar a titllar d'"annexió descarada". Tres setmanes després d'haver reconegut la seva independència, el president rus, Dmitri Medviéiev, va signar tractats d'amistat amb els líders de les dues Repúbliques del Caucas, en una cerimònia celebrada al Kremlin.

En virtut dels acords, Moscou integrarà l'economia d'Abkhàzia i Ossètia del Sud a la seva i instal·larà bases militars al seu territori. "És sense cap dubte un esdeveniment històric", deia ahir el president rus. Geòrgia, com era d'esperar, va reaccionar de forma airada als acords entre Moscou i les Repúbliques secessionistes. El secretari del Consell de Seguretat georgià, Aleksandr Lomaia, va acusar Rússia d'"annexionar-se *de facto*" les regions. "És una greu violació dels principis fonamentals de les lleis internacionals", afegia.

Els Estats Units, molt crítics amb la postura que ha mantingut Rússia en la guerra del Caucas, es va tornar a posar ahir del costat de Geòrgia. La Casa Blanca va denunciar els tractats i va instar el Kremlin a respectar els terminis de retirada de tropes de Geòrgia que ja va acceptar. ■

Juncker no veu Tractat fins al 2010

Redacció
LUXEMBURG

El primer ministre del Luxemburg, Jean-Claude Juncker, va trencar ahir el silenci que els líders europeus mantenen al voltant del Tractat de Lisboa. Juncker va expressar en veu alta el que la majoria de governants pensen: "L'Eurotractat no entrarà en funcionament abans del 2010".

Rebutjat en referèndum per Irlanda, el Tractat hauria d'entrar en vigor abans de les eleccions europees, el juny del 2009, fet que Juncker no considera realista. Txèquia, Polònia i Suècia encara no l'han ratificat. ■

Regne Unit Hores baixes del primer ministre

Reportatge

Sarah i Gordon Brown amb la baronessa Thatcher el setembre del 2007 a Downing Street ■ ALESSANDRO ABBONIZIO/AFP

Una història a tenir en compte

LÍDERS • La comparació entre la revolta contra Brown i la que va viure Thatcher l'any 1990 il·lumina la crisi laborista **ESCULL** • La Dama de Ferro tenia el govern molt dividit per la qüestió europea

Quim Aranda
LONDRES. CORRESPONSAL

David Miliband, ministre d'Exteriors de Gordon Brown, sostenia dies enrere que ja n'hi havia prou de kremliologia. Massa jove (1965) per haver viscut en persona l'època en què qualsevol moviment al Kremlin de l'antiga URSS era interpretat fins a l'absurd, Miliband es referia a les contínues especulacions sobre el futur polític del seu cap.

Amb tot, els rumors són imparables. El gabinet, aparentment, ha fet pinya entorn de Brown. Però no el país. Com argumentava dimarts un dels rebels, George Howart, la seva popularitat està "als mateixos nivells que la de Chamberlain quan Hitler va envair Holanda, Bèlgica i França", 1940. Les enquestes li donen la raó. Els conservadors han arribat al 45%, els laboristes han baixat al 26% i els liberaldemòcrates es mantenen als nivells habituals, el 17%. Si les eleccions fossin ara, els *tories* obtindrien una majoria de 174 diputats, segons aquestes projeccions.

Brown està en caiguda lliure des del setembre passat, coincidint amb l'inici del declivi amb la nacionalització del banc Northern Rock, primer toc d'atenció que la crisi de les *subprimes* dels Estats Units esquitxava el Regne Unit. Des d'aleshores, com als mercats, cap senyal de recuperació. Abans de donar-lo per mort, però, molts

analistes pensen en John Major i les eleccions de 1993, quan les va guanyar contra pronòstic. El problema és saber si Brown arribarà a les eleccions (2010) al capdavant del govern; saber si arribarà a Nadal havent superat el congrés anual del partit que s'obre dissabte i l'elecció parcial de Glenrothes (Escòcia), aquesta tardor.

El referent a tenir en compte en la crisi del laborisme, però, no ha de ser Major. Sinó Thatcher, perquè la Dama de Ferro va patir una

El cap de l'executiu està en caiguda lliure des de la nacionalització del Northern Rock ara fa un any

revolta interna l'octubre de 1990 que va acabar amb la seva carrera. A diferència de Brown, Thatcher tenia un govern dividit sobre la qüestió europea. Ara, cap tema fonamental dibuixa una línia divisòria entre els dos bàndols dins de l'executiu.

La polèmica 'poll tax'

Nigel Lawson, ministre d'Economia *tory*, va dimitir per això i perquè, contra el seu parer, la primera ministra va introduir la impopular *poll tax*, l'impost que va fer estendre les protestes contra Thatcher fins a extrems virulents. La renúncia de Lawson va fer aparèixer en escena Anthony Meyer, que va llançar la seva candidatura

contra Thatcher. A hores d'ara, ningú no s'ha postulat obertament per ocupar el càrrec de Brown.

Geoffrey Howe, vicepresident de Thatcher i fidel aliat durant anys, va renunciar per la mateixa qüestió europea que ho va fer Lawson. Tres setmanes després, Thatcher abandonava Downing Street.

Brown no pateix exactament això. Però sí que ha vist com el primer moviment en contra seu, com el primer contra Thatcher, va venir de fora del govern. L'ha protagonitzat Siobhain McDonagh, a qui han seguit dotze diputats més. El darrer a posar en qüestió la figura del líder, abans d'ahir, ha estat un aliat d'altres temps, David Cairns, com Howe ho havia estat de Thatcher, encara que sense el pes que tenia aquest últim.

Brown, a diferència de Thatcher, no té un recanvi clar, com semblava ser-ho Michael Heseltine el 1990, per bé que al final va ser un desconegut Major qui se'n va sortir. Per Miliband hi aposta molt gent, però ell ha expressat suport a Brown dues vegades en set dies.

La història difícilment es repetirà, però una de les lliçons que el primer ministre ha de tenir en compte ara és que el recanvi pot ser o el més ferm aliat o aquell del qual ningú no s'esperava cap moviment. I ha de saber també que l'estratègia de la tensió, ara com el 1990, s'ha posat en marxa i no sembla tenir aturador. ■

TELEOBJECTIU

Joaquim Colominas

Professor de ciència política, URL

Surfistes i governants

Prendre decisions cada vegada és més complex per als governants, ja que els partits dirigeixen més i més el seu missatge al conjunt de la societat. Sabent que al cap de quatre anys hauran de retre comptes davant dels ciutadans, hi ha més governants que surfegegen per sobre dels problemes, però que no els volen afrontar de cara, per no perdre possibles electors. Si pren decisions, en un sentit o un altre, satisfarà uns sectors i te'n posarà en contra d'altres. I això hi ha pocs governants que ho vulguin fer. L'actual president del govern espanyol, José Luis Rodríguez Zapatero, és el rei a l'hora de jugar amb les paraules per voler quedar bé amb tothom. Seria el surfista número u. Grans paraules, però les decisions es van ajornant.

Nicolas Sarkozy seria el prototip del model oposat: el que afronta de cara els problemes i pren decisions. I, consegüentment, es fa amics i enemics. La recent visita del papa Benet XVI a França ha representat una novetat tant en les relacions entre l'Elisi i el Vaticà, com en un dels pilars de la Cinquena Repú-

Sarkozy afronta els problemes de cara i pren decisions, tot al contrari que Zapatero

blica, la laïcitat. La lògica separació entre Estat i Església, pròpia de l'Estat de dret, a França havia esdevingut una relació de desconfiança i d'ignorància i, en un país d'arrels cristianes, l'Església catòlica ha anat reculant, acompanyant-se, mentre l'islamisme guanya presència pública.

Sarkozy ha proposat un canvi en aquestes relacions: passar a una laïcitat positiva. Separació Església(es)-Estat, sí, naturalment; però sense ignorar-se. Tenir en compte les repercussions públiques de les creences religioses privades. De totes les religions. Sarkozy també representa un canvi en aquest àmbit. Ruptura tranquil·la. Però canvis significatius, importants. ■